

folketingsmedlemmer, som regeringen konstant skal konsultere, når vigtige politiske afgørelser skal træffes, og som derved stort set udgør regeringens parlamentariske grundlag.

Men man skal jo kende finansministeren meget dårligt, hvis man forestiller sig, at den planlagte stigning i bruttoskatten derved er bortfaldet. Selvfølgelig vil man da i sommerferien fra regeringens side nøje planlægge nye skatteattentater på borgerne, selv om den danske befolkning i forvejen er temmelig meget plaget af høje skatter, og vi i stedet for behøver at sætte skatterne ned.

Det kunne jo selvfølgelig være interessant at spørge finansministeren, om det er korrekt, at det er regeringens målsætning at hæve bruttoskatten, som man jo i parentes bemærket havde lovet skulle nedsættes.

Ved offentliggørelsen af regeringens økonomiske oversigt samt budgetoversigten stod det klart, at det internationale økonomiske opsving har givet den danske økonomi en medvind, der nu på kort sigt medfører et mindre overskud på statens budgetter.

Men der er stadig væk tale om småting i forhold til den kæmpe statsgæld, Danmark har, og i forhold til den tid, det vil tage at afbetale statens gæld. Budgetoversigten ændrer jo ikke spor ved den kendsgerning, at staten fortsat er håbløst forgældet med over 800 mia. kr., og derfor er der behov for langt mere seriøst mente tiltag fra politikernes side mod det offentlige overforbrug fremfor at gribe ind over for det private forbrug.

Dansk Folkeparti tror simpelt hen ikke på, at den nuværende regering hverken formår eller har til hensigt at tilbagebetale statsgælden. De gode konjunkturer bliver brugt til hastige stigninger i de offentlige udgifter. Det vil selvfølgelig svie til den offentlige økonomi, når konjunkturerne vender.

Så kunne vi forstå – og vi har nok haft det på fornemmelsen i et godt stykke tid i foråret – at der muligvis var et valg under opsejling, og det kunne vi også sådan forstå lidt på statsministerens tale i dag at han havde følt sig fristet til, og at statsministeren havde set muligheden for, at der kom et forårsvalg.

Mange ting var jo linet op, mange ting var gearet til det. Det Radikale Venstre havde fået noget på Kinapolitikken – noget, som de kunne gå ud til deres vælgere med. Godt nok, men en typisk radikal mærkesag, som vi ikke sådan rigtigt har hørt noget til, når det gjaldt Folketinget

eller nævnet eller andre steder, hvor den slags ting bliver diskuteret.

Socialdemokraterne havde så fundet ud af, hvordan vinden vendte med hensyn til befolkningens syn på højere straffe for voldsforbrydelser, og dér prøvede statsministeren så at tage et initiativ. Mange andre ting pegede også i retning af, at vi godt kunne vente et forårsvalg.

Det er slet ingen hemmelighed, at Dansk Folkeparti gerne havde set et valg. Vi havde faktisk håbet på, at vi kunne få luften rensset; at statsministeren ville sige o.k., det ser ud til, at tidspunktet for valget er kommet, og vi trænger til, at det kommer her i foråret; men desværre svigtede modet i sidste øjeblik.

Og nu står vi så her og diskuterer på baggrund af, at der efter det tidspunkt er indført en ny afgiftspakke. Det betyder jo nok, at vi ikke sådan lige nu og her får et valg, men under alle omstændigheder kan den danske befolkning glæde sig over, at der trods alt ikke er så længe til. Senest i september 1998 kommer folketingsvalget, og det ser Dansk Folkeparti frem til.

Det er jo vanskeligt for regeringen at holde de offentlige udgifter i tømme, og det skyldes ikke mindst den førte udlændingepolitik og den førte politik med hensyn til tildeling af dansk indfødsret.

I løbet af de sidste 13 år, hvor den nye udlændingelovgivning for alvor er slået igennem, er det officielle tal for tildeling af statsborgerskaber samtidig 36.444, men omregner man dette til et reelt tal, hvor også yderligere familiesammenføringer samt familieførøgelser skjuler sig, så taler vi mindst om en fordobling, måske ligefrem en tredobling af de officielle tal. Det er altså et meget, meget stort – et enormt – tal, som Folketingets store flertal burde tage langt mere seriøst end tilfældet desværre er.

Man skal tænke på, når det diskuteres, hvor meget de fremmede egentlig koster de danske skatteydere, at så er 6,9 mia. kr. det tal, man sådan næsten rutinemæssigt får, når man spørger indenrigsministeren. Sagen er dog den, at dette jo er de udgifter, vi klart kan læse på statens budget, og de indeholder ikke en række meget, meget store udgifter, som kommunerne og amterne skal tage sig af, og hvor de hårdt prøvede borgmestre – også de socialdemokratiske – piber med god grund, men det er desværre ikke noget, som får til følge, at Socialdemokraterne her på Christiansborg begynder at stramme lovgivningen på en fornuftig måde, så det kan mærkes.